

- 2) Czy rozporządzenie nr 883/2004 należy w świetle prawa pierwotnego interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie jako dawne państwo miejsca zamieszkania i zatrudnienia jest zobowiązane do wypłaty świadczeń takich jak austriacki zasiłek rehabilitacyjny na rzecz osoby mającej miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim, jeżeli osoba ta większość okresów ubezpieczenia z tytułu choroby oraz emerytury i renty ukończyła jako pracownik najemny w tym innym państwie członkowskim (co nastąpiło po przeniesieniu tam przed laty miejsca zamieszkania) i od tej pory nie pobierała żadnych świadczeń z ubezpieczenia zdrowotnego i emerytalno-rentowego w byłym państwie miejsca zamieszkania i zatrudnienia?

(¹) Dz.U. 2004, L 166, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2018 r. w sprawie T-409/16, Makhlouf/Rada, wniesione w dniu 21 lutego 2019 r. przez Ehaba Makhloufa

(Sprawa C-157/19 P)

(2019/C 172/18)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ehab Makhlouf (przedstawiciel: E. Ruchat, adwokat)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uznanie odwołania strony skarżącej za dopuszczalne i zasadne;
- w konsekwencji — stwierdzenie nieważności zaskarżonego wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 12 grudnia 2018 r. w sprawie T-409/16, Ehab Makhlouf/Rada Unii Europejskiej;
- oraz w drodze nowego rozstrzygnięcia:
 - stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/850 z dnia 27 maja 2016 r. (¹) i wydanych w jej następstwie aktów wykonawczych w zakresie, w jakim dotyczą one wnoszącego odwołanie;
 - obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty:

Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia prawa polegającego na tym, że Sąd nie uwzględnił prawa wnoszącego odwołanie do bycia wysłuchanym przed przyjęciem nowych środków ograniczających, przyznanego na mocy art. 41 Karty praw podstawowych.

Zarzut drugi, dotyczący naruszenia prawa, przeinaczenia okoliczności faktycznych w ten sposób, że Sąd pominął artykuły prasowe przedstawione przez wnoszącego odwołanie na poparcie jego skargi o stwierdzenie nieważności w celu wykazania, że nie wspierał on reżimu syryjskiego.

Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia prawa w ten sposób, że Sąd nie orzekł niezgodności z prawem przepisów 27 i 28 decyzji 2013/255/WPZiB^(?), zgodnie z którymi przynależność do rodziny Al-Assad lub do rodziny Makhoul stanowi autonomiczne kryterium uzasadniające nałożenie sankcji, jednocześnie przenosząc ciężar dowodu.

(¹) Decyzja Rady (WPZiB) 2016/850 z dnia 27 maja 2016 r. zmieniająca decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2016, L 141, s. 125).

(²) Decyzja 2013/255/WPZiB dotycząca środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. 2013, L 147, s. 14).

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2018 r. w sprawie T-416/16, Othman/Rada, wniesione w dniu 21 lutego 2019 r. przez Razana Othmana

(Sprawa C-158/19 P)

(2019/C 172/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Razan Othman (przedstawiciel: E. Ruchat, adwokat)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uznanie odwołania wnoszącego odwołanie za dopuszczalne i zasadne;
 - w konsekwencji — stwierdzenie nieważności zaskarżonego wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 12 grudnia 2018 r. w sprawie T-416/16, Razan Othman/Rada Unii Europejskiej;
- oraz w drodze nowego rozstrzygnięcia:
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/850 z dnia 27 maja 2016 r. (¹) i wydanych w jej następstwie aktów wykonawczych w zakresie, w jakim dotyczą one wnoszącego odwołanie;
 - obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty:

Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia prawa polegającego na tym, że Sąd nie uwzględnił prawa wnoszącego odwołanie do bycia wysłuchanym przed przyjęciem nowych środków ograniczających, przyznanego na mocy art. 41 Karty praw podstawowych.